

Iconen als levende bronnen?

Welke bron geeft mij levend water, zodat het in mij en uit mij stromen kan? Anke Voorwinden-Duurkoop heeft een eigen antwoord gevonden op deze vraag. Al op jonge leeftijd tekende zij, en als creatief therapeute was zij later zowel professioneel als privé beeldend actief.

Na een brand die nagenoeg haar hele oeuvre in de as legde, vroeg zij zich af: 'Wat nu? Hoe kan het in mij weer gaan stromen?' Haar nieuwe bron werd het schilderen van iconen. Aanvankelijk samen met haar echtgenoot Arie. Na diens overlijden schilderde Anke door. Voor zichzelf. Voor de Ene. Eén icoon per jaar.

'Werken aan een icoon', zegt zij, 'is als een gebed voor mij. Het geeft mij rust. Het raakt mijn binnenkant. Het voert mij terug naar de bron. Door een icoon worden het geloof en het geloofsverhaal in mij levend en gaat het stromen.'

Ik kijk naar de door haar geschilderde icoon van de Triniteit.
De icoon raakt mij, omdat er naar de toeschouwer toe een opening is aangebracht.
Een opening als een gastvrije uitnodiging: 'Kom, schuif aan, heb deel aan deze levende bron.'

Ik kijk nogmaals, nu de thema-artikelen in dit *Handelingen*-nummer indachtig.
Nu zie ik die bron ook opengaan, naar de lezer, naar de toeschouwer toe.
De icoon biedt ook een opening, meervoudig kan het gaan stromen, naar buiten toe.

Die dubbelheid geeft mij te denken.
De icoon als bron van levend geloof die tegelijk openheid biedt.
Gastvrij genodigd en uitstromend in meervoudige spiritualiteit.

*Eigentijdse icoon uit de serie >
van Anke en Arie Voorwinden-
Duurkoop, 'Triniteit'*

